

was het vak zijner keuze, van dienst kunnen zijn. Hij heeft vervolgens zich naar *Parijs* begeven, en is daar een leerling van den beroemden DAVID geworden. Nadat hij inmiddels een uitgelooften Prijs bij de Gendsche Schilder-akademie door eene Schilderij, voorstellende het oordeel van *Paris*, had gewonnen, zou hij zich daar hebben nedergezet, toen de regering dier stad hem, door het verstrekken van eene geldelijke toelage, gedurende drie jaren in staat stelde, om zijne talenten in *Italië* verder te ontwikkelen. Hiervan maakte PAELINCK een ijverig gebruik, en oefende zich inzonderheid te *Rome*. Hij is daarna in *Gend* teruggekeerd, heeft in 1819 zich met der woon naar *Brussel* begeven, alwaar hij, 51 jaren oud, overleden is. Hij mogt, immers gedurende een geruimen tijd, eene allereerste plaats onder de historie-schilders der zuidelijke *Nederlanden* innemen. Ook als portret-schilder wordt hij zeer geroemd, en de door hem vervaardigde afbeeldsels van onzen geëerbiedigden Koning, Prinses MARIANNE en andere Vorstelijke Personen, als uitmuntend voorgesteld. Hij mogt bij de Koninklijke Akademie van Schoone Letteren en Kunsten te *Gend* een Gouden Eerepenning verwerven wegens eene schilderij, den gekruisten Zaligmaker voorstellende, en genoot de eer, om tot schilder van Hare Majesteit de Koningin te worden benoemd. In lateren leeftijd is zijn roem door jongere kweekelingen der Zuid-Nederlandsche schilderschool eenigzins verduisterd, en het verdriet daarover heeft, naar men zegt, zijne dagen verkort.

Hartstogtelijke liefde voor de kunst, oorspronkelijkheid van behandeling, trouwheid in de voorstelling der natuur, in één woord, al wat den geboren schilder kenmerkt, vereenigde zich in JANUS CHRISTIANUS SCHOTEL. Als knaap werd hij door tweederlei hartstogt gedreven, liefde voor de navolging der natuur door de teekenpen, en voor het varen op de bruisende golven. Terwijl hij voor de gezette beoefening der schilderkunst eigenlijk niet bestemd was, en slechts met moeite van het zeevaren werd teruggehouden, vereenigden zich beide hartstogten, om hem te vormen tot een schilder van zeegezigten, wiens roem met de voortbrengselen van zijn penseel over geheel *Europa* werd verbreid. In 1787 te *Dordrecht* geboren, ontving hij aanvankelijk onderrigt in het teekenen van den

kunst-

kunstschilder MEULEMANS, en vervolgens, om zijne uitstekende vorderingen, het onderwijs van den zee- en schepen-schilder SCHOUMAN, die hem het werktuigelijke, het mengen der verwen, de behandeling van het penseel enz. leerde. Nadat hij zich gedurende twee jaren onder diens leiding geoefend had, wendde hij slechts zijn eigen genie en de getrouwe waarneming der natuur tot zijn voordeel aan. Tevens echter voldeed hij aan zijnen hartstogt, om te varen door middel van een boeijer, welke hem ten geschenke was gegeven, ten einde hem van zijn opzet, om een zeeman te worden, terug te houden. Die boeijer werd zijn lieveling; hij had welhaast in kennis van schepen, vaarwateren, gronden en zeilkunst geen wederga, behaalde bij elke proef van zoogenaamd *admiraalzeilen* den prijs, en waagde met zijn vaartuig gevaarlijke togten, terwijl hij bij voorkeur het gezelschap van bevaren stuurlieden en ervaren schippers zocht. In 1809, toen hij mede het onderwijs van zijnen leermeester begon te ontwassen, trad hij in den echt met eene dochter van den Notaris en Procureur VAN STEENBERGEN. Deze vrouw, zelve eene beoefenaarster der teekenkunst en van een fijnen en geoefenden smaak, in den jongen SCHOTEL een ruwen diamant ontwarende, beproefde en slaagde er in, dien te slijpen en daar te plaatsen, waar dezelve in vollen luister pralen kon. Zij boezemde hem smaak in voor lektuur, bragt hem met de talenten van dien tijd in kennis, en moedigde zijnen schilderarbeid aan door deelneming, raad en goedkeuring. SCHOTEL bestudeerde nu op zijne togten met den boeijer niet meer bij voorkeur de vaarwateren en gronden, maar de weerkaatsing van het licht, de woeling der golven, de tinten van het bewogen vocht. Tot het schilderen met olieverw overgaande, leide hij zich daarop met zulk een hartstogtelijken ijver toe, dat hij reeds in 1818 twee schilderijen te voorschijn bragt, die elks toejuiching verwierven. Zijn roem als zeeschilder klom gestadig hooger; vreemdelingen van alle natiën bezochten zijn atelier. Voor den Russischen Czaar, den Pruisischen Monarch, onzen geëerbiedigden Koning, Hare Majesteit de Koningin en de Prinsen van het Koninklijke Huis heeft hij schilderstukken vervaardigd. Te *Petersburg*, *Berlijn*, *Parijs*, *Aken*, *Hamburg*, *Londen*, *Weenen*, *Kopenhagen*, zelfs te *Batavia* zijn stukken van zijne hand in de huizen der aanzienlijken te vinden. In zijn atelier, met het penseel in de hand, trof hem een plotselinge

aanval van beroerte, en in het midden zijner kunstschaten, omringd door zijne waardste panden, blies hij den laatsten adem uit. Zijne Majesteit, onze Koning, die hem tot Ridder van den Nederlandschen Leeuw, de Akademiën van Beeldende Kunsten te *Amsterdam, Berlijn, Brussel, Antwerpen* en *Gend*, die hem tot Medelid benoemden, erkenden, gelijk de Vierde Klasse, zijne verdiensten. Daar hij nauwelijks 51 jaren oud bezweek, ondervindt de Kunst in hem een des te gevoeliger verlies.

Na het eindigen van dit verslag, verzoekt de Voorzitter aan de Administrative Kommissie, en aan den Heer Bibliothekaris, om derzelver rekeningen en verantwoordingen over het afgelopen jaar, met de noodige bescheiden, te willen overleggen.

Hieraan voldaan zijnde, werd door den Voorzitter eene Kommissie van vijf Leden benoemd, om beide rekeningen na te zien, en van hare bevinding nog heden aan de Vergadering verslag te doen; zijnde tot die Kommissie verzocht:

uit de Eerste Klasse, de Heeren C. G. C. REINWARDT en J. P. DELPRAT,
 „ Tweede „ de Heer W. DE CLERCQ,
 „ Derde „ „ A. VAN GOUDOEVER,
 „ Vierde „ „ J. J. EECKHOUT.

De Heer Bibliothekaris liet het overleggen van zijne rekening en verantwoording vergezeld gaan van het verslag, wegens de aangekochte of ingekomen Boekwerken. Hetzelve was vervat in de volgende bewoordingen:

Zeer geachte Medeleden!

De aan mijne zorg toebetrouwde Bibliotheek des Instituuts heeft in het afgelopen jaar belangrijke aanwinsten gedaan. Onder dezelve verdienen in de eerste plaats dankbare vermelding de door Leden of Korrespondenten dezer inrigting

me-

medegedeelde of ingezonden boekgeschenken, meestal vruchten van eigen letterkundigen of wetenschappelijken arbeid, en dus in meer dan één opzigt aangenaam. Waar echter sommigen van hen, uit belangstelling in den aanwas onzer boekerij, haar nog bovendien met andere boekwerken wilden verrijken, waren ons deze geschenken, als zoo vele blijken dier belangstelling, weinig minder welkom. Wijle ons geacht medelid, de Hoogleeraar MOLL, gaf ons van die belangstelling menig bewijs bij zijn leven, maar hij wilde ons daarvan ook nog na zijn dood een treffelijk bewijs achterlaten, door bij uitersten wille te bepalen, dat van zijne bibliotheek, die hij wilde, dat na zijn afsterven in de boekerij der Utrechtsche Akademie zoude overgaan, alle zoodanige werken, welke zich reeds vroeger aan die boekerij bevonden, ter verrijking van de bibliotheek des Instituuts zouden strekken. Daar Heeren Executeuren van dien uitersten wil eenigen tijd geleden de zaak in dien staat hadden gebracht, dat zij zich, met toezending aan ons van eene lijst dier boeken, tot overgave derzelve aan het Instituut konden bereid verklaren, vond het Kommitte van Presidenten en Sekretarissen met de Administrative Kommissie goed, aan mij, als Bibliothekaris, den vereerenden last op te dragen, om het noodige met Executeuren te regelen, ten einde onze boekerij in bezit van het aan haar gelegateerde gesteld wierd, en ik heb thans het genoeg van te kunnen melden, dat alles dienaangaande naar behooren geregeld is geworden, en de bibliotheek des Instituuts nog in den loop van deze week in het geheele bezit der voor haar bestemde boeken zijn zal. Ik kan intusschen de lijst derzelve, tevens met de lijst der andere ingekomen boekgeschenken, overleggen. Bij het bloote inzien der eerstgemelde zal men zich kunnen overtuigen, dat wij hier eene aanzienlijke aanwinst gedaan hebben. Men zal zich deswege verheugen, maar het zal niet zijn zonder innengsel van een pijnlijk gevoel, dat een zoo verdienstelijk en voor den bloei dezer Inrigting zoo in alle opzichten zorgend Lid aan haar zoo vroeg door den dood ontvallen is.

Ook buiten het Instituut gaven in het afgelopen jaar velen van hunne belangstelling in hetzelve blijk: Maatschappijen, zoowel als bijzondere personen. In de door mij over te leggen lijst is daarvan nauwkeurige aanteekening gedaan. Schuldige dank zij daarvoor aan de geëerde inzenders toegebracht. Hooge dank